

Csernyenko elvtárs a hiányosságok feltáráásával messzemenő segítséget nyújtott a magyar állattenyésztőknek

ahol régen észrevették már, hogy magas tejhozam, eredményes borjúnevelés csak mesterséges táplálás mellett lehetséges. Ha a borjút szopni hagyjuk, 1000 liter kiszívott tejtől sem fejlődik annyira, mint 500 liter tej adagolása esetén.

Megemlítetté azokat a szép eredményeket, amelyekkel egyes meglátogatott kollektív gazdaságok dicsekedhetnek, azonban megjegyezte, hogy ennél sokkal nagyobb lehetőségek is kínálkoznak, főleg a sertésenyésztés terén. Véleménye az, hogy nálunk elsősorban a mangalica és a nagy fehér serles keresztetűzése a legelőnyösebb hízaltható fajta. Helyes, ha a hízalás első felében, az úgynevezett előkészítő időszakban a szűlés és víznyos takarmányok mennyisége az összmennyiség 60 százalékát teszi ki. Hiányolta Csernyenko elvárás, hogy egyetlen meglátogatott tszcs. ben sem látott sertéstakarmányi előkészítő konyhát és hátrányosnak mondta a malacok és a serlesek ellátását ásványi anyagokkal. Előkészítés nélkül csak zöldtakarmány adható a sertéseknek.

— Az ilyen kedvező szaporulatot — mondotta — a tenyészállatok céltudatos kiválogatása és azok takarmányozása révén értük el. A tapasztalat az, hogy a vizenyős és szalasztakarmányozás a tehéneknél nagy tejhozamot, a sertéseknél pedig gyorsabb hízást eredményez. De fontos az is, hogy bevezessük a mesterséges megtermékenyítést és a *tejelő tehének naponta négyszer-ötször fejjük.*

Mint konkrét tapasztalatát említtette meg Csernyenko elvtárs, hogy az egyik hevesgyei termelőszövetkezeti istállózott tehenei tejfelési átlaga alig haladta meg a napi 3 liter, mert csak egyszer fejték a teheneket naponta. Amikor — tanácsára — bevezették a többszöri fejtést, a napi tejjhozam nyomban 6—7 literre növekedett. Ritka fejés mellett a tejmirigyek fejletlenek maradnak és a tehenek egészen el is apadhatnak. Növeli a tejjhozamot azonban az is, ha követjük a borjúnevelés szovjet módszereit.

Általános szempontként hívta fel a gazdaságok vezetőinek figyelmét a silózás elmaradhatatlan szükségességére.

A juhállományunkról szólva megállapította, hogy ennek legfőbb hibája a szabadpároztatás és, hogy egyesek teljesen egészen a pároztatásig fejtik a juhotak, ami az egyik legfőbb oka egyes anyák meddőségének. Eredményes csak akkor lehet a juhtenyésztés, ha a fejést a pároztatás előtt legalább egy hónappal befejezzük.

Kérdésekre válaszolva azt tanácsolta Csernyenko elvtárs, hogy az állatok járatását télen se hánýa golyák el a gazdaságok.

Sok kérdés hangzott el a különböző fertőző állatbetegségek megakadályozásáról, amelyekre Csernyenko elvtárs részletesen válaszolt. Eszerint — ami minket legközelebb érint — a baromfik gyarekri tömeges hullásának egyik oka az, hogy a fertőzött tyúkok tojásait keltetésre használjuk. A beteg tyúkok tojásainak keltetése az azal a veszéllyel jár, hogy a fertőzöttben keltet csirkék az egész baromfiállományt megfertőzik.

A baromfibetegségek ellen ered. ményesen csak úgy küzdhetnek a gazdaságok, ha gondosan ügyelnek arra, hogy véletlenül se kerüljön keltetőgépbe, vagy anya alá gyanús tojás.

Végül beszélt Csernyenko elvtárs a gümőkóros tehénk borjaknak felneveléséről. Figyelmeztette a hallgatókat, hogy a gümőkóros tehén tejét csak paszterizálva szabad a borjának adni és szigorúan el kell különíteni a beteg állatok borjait az egészségesektől, mert különben fennáll a fertőzés lehetősége.

A Szovjetunióban a beleg anyaktól származó borjakat később is csak nagyon gondos, kétszeres ellenőrzés után engedik a többi közé.

Csernyenko elvtárs útmutatása rendkívül nagy segítséget jelent állatállományunk fejlesztése terén, meri egyrészt rámutatott a különféle gazdaságokban tapasztalt hiányosságokra, másrészt részletesen ismertette az érdekeltekkel az élenjáró szovjet mezőgazdaság tudományos megállapításait és gyakorlati tapasztalatait.

divatos a Szegedi Kenderfonógyár-
ban.)

Lapunk egyik — pár hónappal ezelőtti — számában megbitáltuk Strasser Gyula elvtársat, a Szegei Kenderfonógyár tervügyosztályának vezetőjét. Ebben a cikkünkben rámutatunk, hogy Strasser elvtársnak nem megfelelő a viszonya az üzem dolgozóhoz és — párttag létere — magához a Párthoz sem. Jőszándékú figyelemztelő bírálatunkat akkor Strasser Gyula elvtárs részéről hatalmas „felhőrdülés” követte, sőt adig elment, hogy kijelentette: nem jelle meg a valóságnak, amit a párttagjól ír. Akadtak az üzemben olyanok, akik magukévá tették Strasser Gyula pártserűllen magaratársát, „védelmükbe” vették őt. Így aztán nem lehet csodálkozni, ha lapunk segitienialoró kritikája pusztába kiáltott szó maradt.

A Szegedi Kenderfonógyár terv-
ügyosztályán továbbra is a régi
módon folyt a munka. Ugyanúgy,
mint azelőtt — elsősorban Strasser
Gyula volt az, aki görbe szemmel
nézett a mmukáskáderokra s a fi-
gyelmesség ellenére is olyan ele-
mekkel vette körül magát, akik —
különösen a tervügyosztályon — az
éberség alapelemeinek megsértését
jelentik.

Ilyen jellemző példája ennek dr. Ábrahám Frászán esete, akit annakidején Strasszer Gyula emelt egy kevésbé jelentős részmunkából maga mellé tervügyi előadónak. Ki ez az Ábrahám Fábán? Volt horthysta főhadnagy, a „signum taudis” tulajdonosa, aki még ma is lép-en nyom-on igyekszik gúnyos meggyőzősével rombolni Pártunkat, a munkásszályait, aki elsőrendű feladatának tekintette a tervügyiosztályról elkarni a munkásszá- dereket s aki annakidején dicsőim- noszusokat zengett az üzemben né- pünk ellenségeiről, többek között a Rajk-bándáról.

Nehéz elképzelni, hogyan lehetséges, de úgy látszik, hogy Straszszer Gyula számára ennek a kétes egyénnek a társasága megfelelő volt. Különböznél nyilvánvalóan nem követett volna el mindent, hogy a gyári pártszervezet és a vállalatvezetőség ismételt figyelemztetése ellenére ott-tartsa Ábrahámot a tervgyőztes társan. A vállalatvezetőség felszólította Straszszer Gyulát: távolítsa el Ábrahámot ebből a bizalmas beosztásból. Straszszer erről hallani sem akart. Arra hivatkozott, hogy Ábrahám az osztályon nélkülözhetetlen szakember. (Az erre való hivatkozás különbözően igen

divatos a Szegedi Kenderfonógyár-
ban.)

Amikor kenyértörésre került a sor, hogy Ábrahámnak mégis menni kell, akkor berohant a vállalatvezetői irodába, Földi elvtársához.

— Nem gondolod Miska — mondotta —, hogy ebből baj lesz.

— Én csak azért szölok, hogy a felelősséget elhárítsam magamról, ha nem megy rendesen a munka az osztályon. Te vagy a vállalatvezető, te vagy a felelős...

Megmagyarázták ezután Straszer Gyulának, hogy nem egészen így áll a dolog, mert az osztályvezetők osztályuk munkájáért egyenlő felelősek s azt is bebizonyították neki, hogy ezt a felelősségekérdést csak azért vetette fel, hogy ezzel már előre igazolja Ábrahám nélkülözhetetenségét, „megijessze” a vállalatvezetőseget, hogy ez az intézkedés (Ábrahám eltávolítása) esetleg hibák okozója lehet.

Sajnos, ezt a „megmagyarázást” és „bebizonyítást” nem Földi Mihály elvtárs, a vállalatvezetőhelyettes végezte el. Földi elvtárs másra bízta. Beleegyezett abba, hogy Ábrahámot azonnali elbocsátás helyett még előbb szabadságra küldjék, kenjék, húzzák, hallassák ezt az ügyet a legvégsőig. Földi elvtárs maga is ismeri Kovács elvtárs iránymutató beszédét, tehát nagyon tudja, hogy ilyen elemek nem maradhatnak tovább olyan üzemenben, mint a Szegezi Kenderfőzőgyár, mégis védelmére kelt — Strasser úszályába kerülve — ennek az egységnek.

Igen! A vállalatvezetőség Straszszer Gyula iránt megnyilvánuló „dédelgetése” arra vezetett, hogy Szeged legnagyobb üzemének tervfőosztály vezetője párttag léiere fasisztákát védelmez, sembeveszi a párthatározatot, lebecsüli káderrel annak a munkásosztálynak, amelynek fiai az országok építetik fel a romokból, melyet éppen az Ábrahámmal hasonló signum laudiszes fasiszták rombolnak le.

Pár hónappal ezelőtt Strasszer Gyulának felvetették, hogy Ábrahámot el kell távolítani. Odaadják helyette Király Károly technikusi elvérszót, aki bizonyosan el tudja majd végezni azt a munkát, amit Ábrahám végez, Strasszer Gyula ekkor kijelentette: Király nekem

nem munkaerő! Ekkor odatették két munkáskádert, hogy azok tanuljanak. Strasser — mit volt, mit tenni — odavette a két kádert, talál is nekik valami „mondvasínál!“ feladatot, de komolyan senki nem tanította őket. Mikor azután most arra került a sor, hogy minden kapálózás ellenére el kell távoztatni Ábrahámot, késéggőbeesve tárta szét karját: kit állítson be helyette? Megkapta a választ: „Annak a két munkáskádernak egyikét, akiket már hónapokkal ezelőtt odaadtunk!“ — Strasser Gyula szorítóba került és kijelentette, hogy akkor már inkább Király elvtársal, a vélelmező nemrégen még azt volt a véleménye, hogy nem munkaerő.

„Legalább így majd az a két munkáskáder is tud valami komoly munkát végezni!” — mondotta s ezzel elárulta, hogy eddig nem bízott rájuk semmi komoly munkát

...Íme: egyetlen eseten keresztül bemutatva annak az embernek az arcképe, aki bezárkózik a szakmai tudás elefántcsonttoronyába. Milyen eredményez ez a bezárkózás? Elszakad a Párttól, előlki magától a Párt segítő kezét, elszakad a munkaközsztálytól, mely mindezek ellenére megbecsüli szakutudását, képzettségét, vakká válik, képtelen felismerni azt a tényt, hogy az állásosság a szakutadás keple mögé bújva kulcspozíciókat szeretne megszerezni, hogy bomlasza országépítő munkánkat. Ez az arckép nemcsak annak az egy Strasszer Gyulának az arcképe, aki a Szegei Kenderfonógyár terv-ügyosztályának vezetője, hanem a többi Strasszer Gyuláké is.

Sirasszer elvtárs lapunk — s
ily módon Pártunk — egy bírálá-
tát már visszautasított, sőt ki-
kérte magának. Szolgáljon szá-
mára tanulságnak, hogy ide vezet

marra tanúsított, hogy az egész a jogos kritika nem elfogadása. Strasser elvtársat mi megbecsüljük — éppen ezért mutatunk rá hibáira. — Ez a megbecsülés azonban jelensé azt, hogy az elkövetkezendő időkben igyekezzék kijavítani hibáit, változtatása meg magatartását a dolgozókkal szemben, változtatása, javítása meg a Párthoz való viszonyát, igyekezzék komoly szakkudását arra hasznosítani, hogy saját magához hasonló, alapos felkészültségű szakembereket neveljen, szálljon le végre a szaktudás elefántcsonttornyából, lássa be, hogy szocializmus építő orgágnaknak nem akármilyen szakemberekre van szüksége, hanem olyan szakemberekre, akik egyéb kérdésekben is tudják és akarják magukat azonosítani azokkal a célkitűzésekkel, melyek a jelen útján a jövőbe mutatnak.

Büszken adta hírül tegnap a magyar sajtó, rádió: a minisztertanács hozzájárult, hogy, épülő szocialista városunkat: Dunapentelet Sztálinvárosnak a Dunai Vasművei pedig Sztálin Vasműnek nevezzék el! 14.000 dunapentelei dolgozó írta alá azt a levelet, melyben kérésükkel, előterjesztették, de nemcsak 14.000 dolgozónak volt ez a vágya. Az egész ország dolgozó népe egyhangú lelkesedéssel vette tudomásul, hogy ilyen módon is kifejezzük hálaunkat, ragaszkodásunkat és szeretetünket a felé az ember felé, akinek népe cihozta számunkra a szabadságot, s aki nek neve egyet jelent a békével. A dunapentelei dolgozók küldött, ségével együtt lélekben ott voltak Rákosi elvtársnál a csongrádme gyei dolgozók is, azok, akiknek jó munkája segíti a Vasmű és a szocialista város építőit, ott voltak, hogy elmondják: egy ország hősiességéből léte sülű új város, az a város, melynek minden téglája a nép győzelmét hirdeti, szereit me ltó lenni a világ dolgozói nagy tömés terén, Sztálin elvtársnak a nevéhez.

Sztálinváros! Igen, ez a szó fejezi ki méltán azt a hősi munkát, mely lehetővé tette, hogy ma már városról beszéljünk, hogy nemsokára működik a tavalyi pusztaság helyén az ország legnagyobb vasműve, mely több vasat termel majd, mint hazánk eddigi kohóművei együttvéve. Sztálin elvtárs, a szovjet nép — legmodernebb gépei, legjobb szakemberei küldte el ide hozzánk, hogy segítsenek a város és a gyár felépítésében. És a sztálinvárosi építkezés egy esztendő alatti iskolájává vált az ország valamennyi építkezésének. Itt tanulták meg kőműveseink a szovjet gyorsfajazási módszert, itt tanulták meg a dolgozók soha nem látott gépek kezelését, s ez az építkezés legkomolyabb erőpróbája fiataljaink építienekarásának.

A méretek a leglenyűgözőbbek ebben a városban, ennél a munkánál. Aki még nem jött itt, szinte el sem tudja képzelni, mi van itt. Tegnap még pusztaság volt, ma már paloták emelkednek, márjól holnapra nőnek ki a földből a falak, s ahol regnap még a véletlenül arrátévejt kecsis nyomát is benőtte a fű most széles betonutak szürke szalagjai húzódnak. Az új házak renge'egében valósággal létéved az idegen, s nem érti, amikor „kockálrola”, „csontlrol”, „bivalyrló” beszélnek, de elámul a Május 1. utca csodálatos szépségébe, megcsodálja a gyönyörű iskolát, éttermeket, üzletházakat s az

épülő gyár soha nem látott arányú méreteit. Népünk eddigi tökélenme során ilyen rövid idő alatt még olyan alkotást sem hozott létre, melynek nagysága megközelítené a Szálinivárosát, illetve a Szálini Vasművét.

A szocijalista város dolgozó! azonban tudják: mindez még nem elegendő a kitüntetéshez, amit az jelent, hogy viselhetik Sztálin elvtárs nevét. A Szovjetunió Sztálinvárosának. Sztálingrádnak népe megálljt tudott keltetni hősiességével Hitler barbár bórdáinak, harcossai, munkásai örök dicsőséggel övezték a Nagy Honvédő Háború legnehezebb napjaiban Sztálingrád nevét, s azóta is az építő munkában elért nagyszerű eredményekkel válnak nap mint nap méltóvá ahhoz a névhez, melyet városuk visel. Tudják tehát a mi Sztálinvárosunk dolgozói is, hogy Sztálin neve a legtöbbször, legnagyobbra kötelez. Ezért támasztották alá a névfelvetélt iránti kérésüket felajánlásokkal, ezért fogadták meg, hogy nemcsak most, hanem a jövőben is mindig úgy végzik kötelességüket, ahogy azt városuk neve megköveteli.

A felajánlók nevei között ott találhatjuk azokat a csongrádi megyei dolgozóknak, fiataloknak a neveit is, akik hősi munkáikat, tevékenységüket nem egyszer eljuttatottak hozzánk, s akikre olyan büszkség vágyunk, mint a szülő nagyszürettel kitünt gyermekére. Nem sokat érne azonban ez a büszkeség, ha pusztán szavakban nyilvánulna meg. Megyénk minden dolgozójának büszksége tetteiben nyilvánul meg: a mi jó munkánkkal még fokozottabban segítjük Sztyálinváros dolgozóit, hogy soha, egy pillanatra se váljanak méltatlanná ahhoz a névhez, melyet városuk, gyáruk visel. Elmaradtunk az ősi vetési ünnepségeinken, Tudjuk: ezzel gyengítettük a sztyálinvárosi dolgozók harcait. Megfogadjuk: behozzuk a lemaradtakat, melyökhöz válnak fiainkhoz! Nemcsak azok az üzemek javíthatják meg a termelésüket áttárgyakat, melyeknek termékeit közvetlenül a sztyálinvárosi építkezéseket szolgálják, hanem azok is, melyek közvetlenül segítik a szocialista város és a Vasmű felállítását folyó küzdelmet. Textilüzemeink több ruhát, termelnek Sztyálinváros hősi építőinek, cipőüzemeink több cipőt a látják el őket, élelmiszeripari üzemeink több élelmiszert gyártanak számukra. Így nyilvánul meg a mi büszkeségünk, így közzétesszük Sztyálinvárosi!

Sztálin elvtárs neve, mely mostantól a Vasmű és városa fölött lebeg: a békét jelenli. Jó munkánk ezt a békét védi!

A Nagy Októberi Szocialista forradalom 34. évfordulóját külföldjeinken is méltóképpen ünnepeltük meg Szeged dolgozói. Nagy ünneppunkta délelőtti hálás szövegünkkel elsősorban a szovjet főiskolák felé fordultunk, akik elhozták ezámunkra a szabad életet. Az ünnepségek ezézt ezén a napon a Zsényeni-téri szovjet hősi emlékművek megkoszorúzásával kezdődtek. Itt a Szegedi Pártbizottság, valamint a Városi Tanács és a többi tömegszervezetek, a fegyveres alakulatok és nagyzeméink helyezik el koszorúikat.

Délben 12 órai kezdettel a Tanácsháza dísztermében a Városi Tanács rendez ünnepi tanácsülést. Az ünnepi beszédet Dénes Leó elvtárs, VB. elnök mondja.

A Nagy Októberi Szocialista forradalom évfordulójának tiszteletére rendez ilyen érdekes és értékes könyvkiállítást a Szegedi Városi Somogyi-könyvtár. A kiállítás elután 4 órákor nyílik meg ünnepélyes keretek között. A megbeszédet Korek Józsefnek elnökölné, a Városi Tanács oktatási és népművelési osztályának vezetője mondja, utána pedig Székelyhidy elvtárs, a Somogyi-könyv-

r igazgatója tart tárlatvezetést,
 kiállítás a Nagy Októberi Szocialista Forradalom ideológiáj és
 történeti könyvtárgyát illeti fel és
 mutatja a forradalomról, a pol-
 árháborúkról és a későbbi éve-
 kől szóló legfontosabb szövegeket
 üveket is. A gazdag anyag kiál-
 lások szerepelnek azok a könyvek
 r, amelyek a forradalom eszméi
 magyarországi hatását mutat-
 k be. Láthatjuk a Magyar Ta-
 ácsköztársaságról szóló köteteket
 s hazánk felszabadulás utáni szocialista fejlődéséről, az új ember-
 s kialakulásának útjáról szóló
 üveket. A kiállítást november vé-
 gáig tekinthetik meg teljesen díj-
 nul a dolgozók minden hétköz-
 nap délelőtti 10 órától délután 5
 óráig, vasárnap pedig délelőtti 9
 órától déli 1 óráig.

Ma reggel 7 órától működik az automata távbeszélő központ Duponttelen. Ezentúl az új, 1 500 lakost befogadó gyári automata központ látja el az épülő szocialista város megnövekedett telefonigalmát.

A központ megépítésével a Posta a Standard dolgozói teljesítettk Rákosi Mátyás elvtársnak tett ígéradalmukat és négy nappal a állalt határidő előtt üzembe heezetlék a korszerű, minden igényt felülélő központot.